

Horváth Csaba: a VSZ-nek még jobbnak kell lennie

Hónapokig gondolkozott 2015-ben, elvállalja-e a felkérést a VSZ szervezetpolitikai alelnökének. Sejtette, ebben a pozícióban nem lesz egyszerű megfelelnie. Feszített tempó, szerteágazó feladatok, nagy elvárások. Ez nem munka, ez életforma. És ez így is lett. Horváth Csaba ismét megméretteti magát, mert úgy véli, a VSZ a mostani vezetéssel jó irányba tart, s vétek lenne itt megtorpanni. Meggyőződése, a VSZ májustól jobban fog működni.

Négy évvel ezelőtt a VSZ legnagyobb területi szervezetétől, a Budapesti TK képviselővezetői „székéből” igazolt át a vezetésébe, mégis már csak később, alelnökként szembeesült azzal, hogy mennyire összetett feladatra vállalkozott. Úgy tűnt, kicsit kérette magát, mielőtt elvállalta a jelölést, ám valójában csak mindent számba vett, mérlegelt, mielőtt igent mondott. Annak ellenére, hogy már tudja, ebben a pozícióban szinte soha nincs pihenés, folyamatosan készenlétben kell lenni, Horváth Csaba szervezetpolitikai alelnök az újabb megmérettetésre készül.

– Milyennek tartja most a VSZ-t?

– Jónak. Legalábbis sokkal jobbnak, mint négy évvel ezelőtt. Természetesen ebben a ciklusban is voltak hibák, ezekből minden alkalommal igyekeztünk tanulni. A VSZ külső megítélése is egyre jobb, hiszen azelőtt nyilvánosan alig szólaltak meg a szervezet vezetői, mostanra viszont az újságírók a Vasutasok Szakszervezetét mértékadó, hiteles informátorként – is – tartják számon. Az ágazattal kapcsolatos hírekről ugyanis elsőként a VSZ-t, a szervezet elnökét kérdezik meg. Sokat tettünk ezért is, hiszen folyamatosan figyeljük a híreket, gyorsan

reagálunk a tagjainkat érintő információkra és szakmai véleményünkkel segítjük az újságírók munkáját. Ez azonban nem a hírnévről – vagy ahogy néhányan rosszmájúan megjegyzik, a celebségről – szól, hanem arról, hogy a döntéshozókhoz nyilvánosan is eljuttassuk a véleményünket, javaslatot tegyünk a jobbításra, s az országos sajtó segítségével a lehető legszélesebb körben tájékoztassuk a munkavállalókat, tagjainkat. Dolgozunk. Nemcsak a háttérben, hanem nyilvánosan, átláthatóan is. Ez utóbbi manapság különösen fontos.

– A szükséges ismertségen kívül mit tart a legnagyobb eredménynek az ön területén, a szervezetpolitikában?

– A VSZ működésében a négyéves ciklusban számtalan újítás volt, de a legutóbbit, a döntéshozatali rendszer átalakítását nagyon fontosnak tartom. Először csak egy halvány ötlet volt, hogy a szervezet egészét érintő kérdésekben újra a társadalmi tisztségviselők véleménye legyen a dominánsabb. Majd kidolgoztuk a részleteket, s azokat 19 testületi ülésen megvitattuk, finomítottuk, míg végül a Kongresszus áldását adta rá. A következő négy évben már ez a rendszer fog működni, minden bi-

zonnal jól. Az elv ugyanis egyebek között az, hogy a döntéshozásnál az eddigiekhez képest másfajta szemlélet is érvényesüljön.

– A szakszervezet ereje a taglétszámban is rejlik. Erősödik a VSZ?

– Azon vagyunk. Minden erőnkkel és lehetőségünkkel igyekszünk növelni a taglétszámot. A fiatalok meggyőzését és beszerzését kiemelten fontosnak tartjuk, miközben az idősebb kollégák beléptetése sem elhanyagolható. Vallom, hogy a legjobb tagszervező az elvégzett munka. De az érdekvédelem mellett számtalan olyan közösségi programunk is van, amelynek híre csábító lehet a szervezeten kívüli kollégáknak is. Ezekkel a rendezvényekkel is azt üzenjük, hogy együtt vagyunk erősek, szükség van ránk, hiszen a munkavállaló egyedül semmire sem megy a munkáltatóval szemben. Ezek a többnyire vidám családi rendezvények a régi tagjainkat is összekovácsolják, erősítik a közösségi érzést.

Az országos toborzáshoz azonban jól képzett helyi tisztségviselők kelljenek, ezért évek óta rendszeres oktatás-sorozaton készítjük fel a kollégákat. De ez csak egy része annak a sokféle szolgáltatásnak, amit a VSZ a tagdíjból biztosít. Az egyik személyes kedvencem és büszkeségem a nyári gyerektábor, amelynek ötletét régóta dédelgettem. Idén már a negyediket szervezzük, vagyis elmondhatjuk, hogy hagyományt teremtettünk.

– Milyennek képzeled el a jövő VSZ-ét?

– Lendületes, a mostaninál is erősebb és korszerű, ám az elődeink által lefektetett alapokra építkező szervezetként. Ezért azonban igen sokat kell dolgoznunk.

Nehéz volt a négy évvel ezelőtti kezdés – és a folytatás sem könnyű –, de a jelenlegi összetartó vezetéssel és az eddiginél is szélesebb körű támogatással még jobb eredményeket tudnánk elérni. A megkezdett munkát nem lehet itt félbehagyni.